

Sophie Kinsellová

SVADOBNÁ NOC

Najradšej by na ňu zabudli

Sophie Kinsellová

SVADOBNÁ NOC

Najradšej by na ňu zabudli

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Z anglického originálu *Wedding Night* preložila Miriam Ghaniová
Prvý raz vyšlo v roku 2013 v Bantam Press an imprint of Transworld Publishers
vo Veľkej Británii

Copyright © Sophie Kinsella 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2013

Obálka 3H creative studio, spol. s r. o.
Grafická úprava Jozef Vysoký

e ISBN 978-80-07-02328-4

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých kníhkupectvách
v celej Slovenskej republike alebo na **www.priroda.sk**.

Môžete si ju aj objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Koceľova 17, 821 08 Bratislava 2
Tel.: 02/55 42 51 60, e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

Venujem Sybelle

Prológ

Arthur

Mladí ľudia. Vždy sa niekam ponáhľajú a niečoho obávajú, vždy chcú mať odpoveď hneď poruke. Už mi lezú na nervy, darebáci jedni!

Už sa nevracajte! opakujem im. Nevracajte sa.

Mladosť zostáva tam, kde ste ju nechali, a tam aj má zostať. Všetko, čo má na vašej životnej ceste nejaký zmysel, ste si vzali so sebou.

Opakoval som to dvadsať rokov, ale počúval ma niekto? Nepočúval, dopekla! Aha, objavuje sa ďalší z nich. Ochká a achká, keď vylezie na vrchol útesu. Odhadujem, že má už poriadne vyše tridsať. Je atraktívny, vidím to, keď sa jeho obrysy zjavia na jasnom nebi. Pôsobí trochu ako politik. Alebo filmová hviezda?

Nespomínam si z minulosti na jeho tvár. Niežeby to niečo znamenalo. Po tieto dni si nespomínam ani na svoju tvár, keď sa pozriem do zrkadla. Vidím, ako si chlap obzerá okolie. Sadám si pod svoj obľúbený olivovník.

„Vy ste Arthur?“ opýta sa z ničoho nič.

„Som.“

Pozorne si ho prezriem. Vyzerá unavene. Má oblečenú drahú športovú košeľu. Asi by sa hodili zo dve škótske.

„Určite máte na niečo chuť,“ ozvem sa príjemným hlasom. Vždy sa hodí obrátiť rozhovor na alkohol.

„Nechcem nič piť,“ odvetí. „Chcem vedieť, čo sa stalo.“

Nemôžem si pomôcť, potlačím zívnutie. Jasné. Chce ve-

dieť, čo sa stalo. Ďalší bankár prežívajúci krízu stredného veku sa vracia do svojej mladosti. Na miesto činu. Nechajte to tak, ako je, povedal by som mu najradšej. Obráťte sa. Vráťte sa do dospelého života, pretože tu nič nevyriešite.

Neuveril by mi. Nikdy mi neveria.

„Človeče,“ oslovím ho opatrne. „Ste už dospelý. Taká je skutočnosť.“

„Nie,“ odvrkne netrpezlivo a pošúcha si spotené čelo. „Nerozumiete tomu. Som tu z nejakého dôvodu. Vypočujte ma.“ Urobí niekoľko krokov dopredu. Je mimoriadne vysoký a tvári sa cieľavedome. „Som tu z nejakého dôvodu,“ zopakuje. „Nechcel som sa do toho starať, ale musím. Musím to vyriešiť. Musím presne vedieť, čo sa stalo.“

1

*Lottie**Dvadsať dní predtým*

Kúpila som mu zásnubný prsteň. Urobila som chybu?

Nie, nie je to dámsky zásnubný prsteň. Vyzerá ako obrúčka s drobným diamantom. Predavač v zlatníctve ma presvedčil, že je vhodný. Ak sa Richardovi nebude diamant páčiť, môže si prsteň na prste obrátiť.

Alebo ho vôbec nebude nosiť. Položí ho na nočný stolík či strčí do šperkovnice. Kamkoľvek.

Prípadne ho vrátim do obchodu a už nikdy sa o ňom nezmením. Aj tak tomu prsteňu s každou minútou prestávam veriť, no bojím sa, že Richard nebude mať pre mňa nič. Muži to pri zásnubách majú ľahké. Kúpia prsteň, kľaknú si, požiadajú ženu o ruku. A čo my? Povieme áno.

Alebo nie.

Premýšľam, koľko žiadostí o ruku sa končí súhlasom a koľko nesúhlasom. Automaticky otvorím ústa, aby som sa o túto myšlienku podelila s Richardom, no potom ich rýchlo zatvorím. Som hlupaňa.

„Čo je?“ pýta sa Richard.

„Nič,“ odvrknem. „Výborné jedlo!“

Premýšľam, či mi už kúpil prsteň. Aj tak mi je to jedno. Na jednej strane by bolo úžasne romantické, keby ho už mal. Na druhej strane je romantické vybrať ho spolu.

Tak či onak.

Odchlipnem si vody a s láskou sa usmejem na Richarda.

Sedíme za stolom v kúte s výhľadom na rieku. Táto reštaurácia je na pláži nová, stojí len kúsok od hotela Savoy. Dlažba je bielo-čierna mramorová, lustre a stoličky bledosivé. Prostredie je elegantné, ale nie výstredné. Dokonalé miesto na obed, spojený so žiadosťou o ruku. Mám na sebe bielu blúzku ako nevesta, sukňu z látky s potlačou a vzorované samodržiace pančuchy. Nikdy predtým som také nenasila, ale čo keby sme chceli náš sľub spečatiť? Ešte nikdy ma nikto nežiadal o ruku.

Možno nám Richard zarezervoval izbu v Savoyi.

Nie, Richard nie je taký. Nikdy nezvolí hlúpe nevhodné gestá. Príjemný obed, to áno, ale drahá hotelová izba nie. Vážim si to na ňom.

Tvári sa nervózne. Pohráva sa s manžetami, kontroluje mobil, krúti v rukách pohár s vodou. Keď si všimne, že ho pozorujem, usmeje sa.

„Tak.“

„Tak?“

Ako keby hovoril nejakou kódovanou rečou, krúti sa stále dokola. Pohrávam sa s obrúskom a odsuniem trocha stoličku. To čakanie je neznesiteľné. Prečo to už nechce mať za sebou?

Nie, tak som to nemyslela. Pravdaže nie. Nejde predsa o očkovanie. Je to... Aké to vlastne je? Je to začiatok? Prvý krok. My dvaja začíname svoje veľké dobrodružstvo. Pretože chceme kráčať životom ako tím. Pretože nepremýšľame o nikom inom, s kým by sme sa podelili o túto cestu. Pretože ho ľúbim a on ľúbi mňa.

Medzitým sa mi zahmlili oči. Je to beznádejné. Už som v takom stave celé dni, odkedy som si uvedomila, kam to smeruje.

Richard je dosť ťažkopádny. Myslím to v dobrom. Je priamy a nehrá nijaké hry. (Vďaka bohu.) Ani však nevymýšľa nijaké prekvapenia. Pred mojimi poslednými narodeninami stále naznačoval, že jeho prekvapením bude výlet, čo bolo ideálne, pretože som vedela, že si musím pripraviť kufor a zbaliť niekoľko vecí.

Hoci ma napokon aj tak dobehol, pretože nešlo o víkendový pobyt, ako som predpokladala. Bola to cesta vlakom do Stroudu. Lístok mi bez okolkov poslal uprostred pracovného týždňa pred mojimi narodeninami. Ukázalo sa, že sa potajomky dohodol s mojím šéfom, ktorý mi dal dva dni dovolenky. Keď som konečne dorazila do Stroudu, čakalo na mňa auto, ktoré ma odviezlo do najkrajšej chaty v Cotswolde. Tam na mňa čakal Richard pri rozloženom ohni na vystretej deke. (Hm. Povedzme, že sex na deke pri horiacom ohni je najlepšia vec na svete. No ak vyletí iskra a popáli človeka na stehno, nie je to nič príjemné. Ale to je len maličkosť.)

Aj tentoraz začal niečo naznačovať, ale neboli to priame indikácie. Skôr ako veľké značky pri ceste. Čoskoro ťa požiadam o ruku. Najprv ma pozval na toto stretnutie a vyjadril sa, že to bude špeciálny obed. Potom povedal, že mi na ňom chce položiť dôležitú otázku a žmurkol (čo som si akože nevšímala). Napokon si ma začal doberať, ako sa mi páči jeho priezvisko Finch. (Náhodou sa mi páči. Aj meno Lottie Graveneyová mi bude chýbať, ale veľmi rada sa stanem pani Lottie Finchovou.)

Bola by som radšej, keby to tak priamo nenaznačil a toto stretnutie by bolo jedno veľké prekvapenie. No na druhej strane som vedela, že sa mám naň pripraviť aj vhodne upraviť.

„Takže, Lottie, už si sa rozhodla?“ Richard sa na mňa znovu usmeje. V tej chvíli si uvedomím, že bol taký mimoriadne múdry a toto je jeho žiadosť o ruku.

„Hm...“ Sklopím zrak, aby som skryla zmätok.

Odpoveď bude, pravdaže, áno. Obrovské áno. Stále nemôžem uveriť, že sme sa dostali až sem. Manželstvo. Mám na mysli manželstvo! S Richardom sme spolu už tri roky, no ja som sa otázkam týkajúcim sa manželstva doteraz vyhýbala. Aj všetkým príbuzným témam, ako deti, dom, pohovky, bylinky v črepníkoch. Žili sme spolu uňho, ale ja som si stále nechala svoj byt. Tvoríme pár, ale Vianoce trávime každý so svojou rodinou. Asi v takom vzťahu sme.

Približne rok si uvedomujem, že nám to spolu kľape. Už dávno viem, že Richarda ľúbim. Spoznala som jeho kladné stránky (napríklad na tom narodeninovom výlete som mu náhodou prešla po nohe a on na mňa nekričal), aj najhoršie (nikdy sa nechce opýtať na správnu cestu, napríklad keď sme šli do Norfolk a pokazila sa nám navigácia. Trvalo nám to celých šesť hodín!). Napriek všetkému však túžim byť s ním. Richard nie je chválenkár, je rozvážny a opatrný. Niekedy má pri ňom človek pocit, že nepočúva, no zrazu sa vráti do života a uvedomíte si, že celý čas dával pozor. Ako lev v polospánku pod stromom, pripravený zabíjať. Ja som skôr ako gazela číhajúca navôkol. Jeden druhého dokonale dopĺňame. Je to prirodzené.

(Nie v zmysle potravného reťazca, pravdaže. V prenese-
nom význame.)

Asi rok viem, že Richard je ten pravý. Na druhej strane si uvedomujem, čo by sa stalo, keby som urobila nesprávny krok. Podľa mojich skúseností je slovo manželstvo ako en-
zým. Vyvoláva vo vzťahu rozmanité reakcie, väčšinou typu
rozchod.

Len sa pozrite, čo sa mi stalo s Jamiem, mojím prvým dlhoročným priateľom. Boli sme spolu šťastní celé štyri roky, keď som pred ním spomenula, že moji rodičia sa brali vo veku, v akom sme my (ja som mala dvadsaťtri a on dvadsaťšesť). A bolo. Stačila zmienka. Asi sa zľakol a povedal, že by sme si mali dať pauzu. Pauzu od čoho? Až do tej chvíle bolo všetko v poriadku. Takže potreboval pauzu on, konkrétne od rizika, že znovu začuje slovo manželstvo. To bola jeho hlavná obava, preto sa mi viac nedokázal pozrieť do očí, zo strachu, že to pred ním znovu zopakujem.

Skôr ako sa naša pauza skončila, ocitol sa vo vzťahu s tou červenovláskou. Bolo mi to jedno, pretože ja som sa medzitým zoznámila so Seamusom. Seamus mal krásny írsky sexy hlas. Ani neviem, čo sa medzi nami zomlelo. Boli sme spolu asi rok – užívali sme si nekonečné noci – a zrazu sme sa na-

miesto sexu každú noc hádali. Mali sme jeden druhého plné zuby. Bolo to ako jed. Akoby sme sa jeden druhého pýtali: Kam vlastne smerujeme? Čo od tohto vzťahu očakávame? Vydržali sme ešte rok, no keď sa naň teraz spätne pozriem, ten druhý rok bol v mojom živote jedna veľká čierna škvrna.

Potom sa v mojom živote objavil Julian. Trvalo to dva roky, ale bolo to o ničom. Ako kostra, nie vzťah. Asi sme boli obaja príliš zabratí do práce. Potom som začala pracovať vo firme *Blay Pharmaceuticals* a cestovať po celej krajine. On hľadal partnera do svojej účtovníckej firmy. Nie som si istá, či sme sa vlastne normálne rozišli, jednoducho sme sa každý pobrali svojím smerom. Občas sa stretneme ako priatelia a stále je to rovnaké. Nie sme si istí, čo sme urobili dobre alebo zle. Dokonca ma asi pred rokom pozval na rande, ale musela som mu povedať, že mám niekoho iného a som šťastná. Bol to Richard. Muž, ktorého naozaj ľúbim. Teraz sedí oproti mne a vo vrecku zvierá prsteň (možno).

Richard určite vyzerá lepšie ako všetci moji bývalí priatelia. (Možno preháňam, ale je naozaj pekný.) Tvrdo pracuje ako mediálny analytik, no nedá sa povedať, že by bol posadnutý prácou. Nie je taký bohatý ako Julian, ale je mi to fuk. Je plný energie, zábavný a krásne sa smeje. Jeho smiech mi vždy zlepší náladu. Odkedy sme boli na pikniku, kde som mu uvidela veniec práve z týchto kvetov, ma volá Sedmokráska. Občas nie je v spoločnosti dostatočne trpezlivý, ale to je normálne. Nikto nie je dokonalý. Keď spätne pozriem na náš vzťah, nevidím v ňom čiernu škvrnu ako pri Seamusovi. Čiernu dieru ako pri Julianovi. Vidím len pekný film. Modré nebo, úsmevy. Šťastné dni. Vzájomnú blízkosť. A smiech.

A teraz sa dostávame k vyvrcholeniu. K miestu, keď si muž kľakne, zhlboka sa nadýchne a...

Som nervózna aj zaňho. Chcem, aby bolo všetko krásne. Ako v rozprávke. Aby som našim deťom raz porozprávala, ako som sa znovu zaľúbila do ich otca, keď ma požiadal o ruku.

Naše deti. Náš domov. Náš život.

Vidím to jasne pred očami a trochu sa upokojím. Som pripravená. Mám už tridsaťtri rokov a som naozaj pripravená. Celú dospelosť som sa manželstvu podvedome vyhýbala. Moji priatelia sú takí istí. Ako keby to bolo územie ohraničené policajnou páskou a nápisom Vstup zakázaný. Nechodte tam, pretože ak tam vstúpíte, je to smola a priatelia vás vysmejú.

Nie je to smola. Cítim, ako sa nad nami vznáša láska, rovno nad stolom. Chce sa mi chytiť Richarda za ruku. Chcem ho zovrieť v náručí. Je taký úžasný. A ja som šťastná. O štyridsať rokov, keď obaja zostarneme a zošedivíme, možno sa prejdeme ruka v ruke po Strande a spomenieme si na tento významný obed. Poďakujeme sa Bohu, že sme našli jeden druhého. Veď aké sme mali šance v dnešnom uponáhľanom svete? Láska je zriedkavá záležitosť. Veľmi zriedkavá. Naozaj mi to pripadá ako zázrak.

Zasa žmurkám.

„Lottie!“ Richard si všimol moje vlhké oči. „Hej, Sedmokráska, čo ti je? Čo sa deje?“

Hoci som bola k Richardovi vždy otvorenejšia ako k bývalým priateľom, asi nie je dobrý nápad, aby som mu v tejto chvíli odhalila svoje vnútro. Fliss, moja staršia sestra, mi vždy opakuje, že mám byť čo najobozretnejšia.

„Prepáč.“ Poutieram si oči. „Nič sa nedeje. Keby si nikam nemusel cestovať.“

Richard dnes pracovne letí do San Francisca. Na tri mesiace – mohlo to byť aj horšie – ale bude mi veľmi chýbať. Aspoňže budem mať svadobné plány a budem mať na čo myslieť.

„Zlatko, neplač. Pukne mi z toho srdce.“ Richard ma chytí za ruku. „Budeme sa každý deň rozprávať cez skype.“

„Viem.“ Stisnem mu prsty. „Fajn.“

„Hoci si to určite pamätáš, ešte raz ti pripomeniem, že keď budem vo svojej pracovni, všetci budú počuť, čo mi vravíš. Vráťane šéfa.“

Trochu sa mu blyсне v očiach, čo je slabý náznak, že si ma doberá. Keď bol naposledy služobne preč a komunikovali sme cez skype, radila som mu, ako si poradiť s obávaným šéfom. Zabudla som, že Richard pracuje v otvorenej kancelárii a ten obávaný šéf môže kedykoľvek prejsť pomedzi pracovné stoly. (Našťastie sa to nestalo.)

„Ďakujem za radu,“ krčím plecami.

„Okrem toho ťa môžu aj vidieť. Dúfam, že sa nechceš ukazovať celkom nahá.“

„Nie celkom,“ súhlasím. „Možno v priesvitnej podprsienke a v nohavičkách. Veľmi jednoduché.“

Richard sa uškrnie a silnejšie mi stisne ruku. „Lúbim ťa.“ Hlas má hlboký a príjemný, ako keby mi hladkal dušu. Počúvala by som ho naveky.

„Aj ja teba.“

„Lottie, vieš...“ odkašle si. „Chcem sa ťa niečo opýtať.“

Mám pocit, že mi roztrhne vnútro. Na tvári sa mi zračí asi všetko očakávanie na svete. V hlave mi divo krúžia myšlienky. Bože, už sa to blíži. Zmení sa mi celý život. Sústreď sa, Lottie... vychutnaj túto chvíľu. Došľaka, čo mám s nou?

Zhrozene na ňu pozriem. Ten, čo tvrdil, že tie pančuchy držia na nohách, je klamár a nech sa prepadne do najhlbšieho pekla, pretože jedna sa mi zošuchla až k členku. Visí tam a na lýtku mi povieva „prilnavý“ plastový pás. Hrôza!

Richard ma nemôže požiadať o ruku v takomto stave. Nemôžem prežiť zvyšok života tak, že budem spomínať na túto romantickú chvíľu a pritom mať pred očami odlepenú pančuchu.

„Prepáč, Richard,“ preruším ho. „Len sekundičku.“

Zohnem sa a potiahnem pančuchu nahor, ale tenký úplet sa mi roztrhne v ruke. Super. Teraz mi nohu bude zdobiť nielen plastový pás, ale aj kusy potrhaného nylonu. Nemôžem uveriť, že mi žiadosť o ruku prekazí nejaký nekvalitný výrobca. Mala som radšej ísť s holými nohami.

„Je všetko v poriadku?“ Richard sa trochu čuduje, prečo sa skláňam pod stôl.

„Musím ísť na toaletu,“ šomrem. „Prepáč. Môžeme si dať krátku pauzu? Sekundičku a potom mi to povieš.“

„Naozaj si v poriadku?“

„Som.“ Líca ma pália od rozpakov. „Mám len problém s istým kusom oblečenia. Nechcem, aby si to videl. Odvrátiš sa, prosím?“

Richard poslušne obráti hlavu. Odtisnem stoličku a utekám na toaletu, nevšímajúc si pohľady ostatných stolovníkov. Nemá zmysel maskovať pančuchu. Nylon mi aj tak lieta okolo nohy.

Vletím dnu, vyzujem si topánku a zvlečiem hlúpu pančuchu. Potom sa zahľadím na svoj obraz v zrkadle. Srdce mi šialene búši. Nemôžem uveriť, že som navrhla prestávku počas žiadosti o ruku.

Mám pocit, akoby práve zastal čas. Akoby sme boli v nejakom sci-fi filme a Richarda zastavili v pohybe. A ja mám celý čas sveta, aby som si premyslela, či sa zaňho naozaj chcem vydať.

To však nepotrebujem, pretože moja odpoveď je jasná: Chcem.

Obráti sa ku mne svetlovlasé dievča s korálikovou čelenkou, v ruke drží kontúrku na pery. Určite vyzerám čudne, ako tu tak stojím bez pohybu s topánkou a pančuchou v ruke.

„Tam je odpadkový kôš,“ kývne hlavou. „Ste v poriadku?“

„Som, vďaka.“ Zrazu pocítim túžbu podeliť sa o to, v akej situácii som sa práve ocitla. „Viete, môj priateľ ma práve požiadal o ruku.“

„Jasné.“ Uprú sa na mňa zraky všetkých žien pri zrkadle.

„Čo myslíte tým, že vás práve požiadal o ruku?“ opýta sa štíhla červenovláska v ružovom a zdvihne obočie. „Už vám povedal vezmeš si ma?“

„Začal, ale potom sa mi stala tá nepríjemnosť s pančuchou.“ Zamávam ňou. „Preto sme si dali pauzu.“

„Pauzu?“ opýta sa ktorási neveriacky.

„Idem rýchlo naspät,“ povie červenovláska. „Aj vy sa ponáhľajte, aby si to náhodou nerozmyslel.“

„Aké vzrušujúce!“ vykrične blondína. „Môžeme sa pozerat? Môžem si vás nafilmovať?“

„Potom to zavesíme na youtube!“ pridá sa jej priateľka. „Najal si aj nejaký sprievod?“

„Asi nie.“

„Ako to funguje?“ pýta sa staršia žena s kovovosivými vlasmi a prudko máva rukami pod automatickým dávkovačom mydla. „Načo vymýšľajú takéto prístroje? Nestačí kus mydla?“

„Takto, teta Dee,“ upokojuje ju červenovláska. „Máš pri-vysoko ruky.“

Vyzujem si aj druhú topánku a pančuchu, a keď som už tu, natriem si holé nohy trochu telového mlieka. Nechcem si raz spomínať, aká to bola romantická chvíľa a ja som mala suché kolená. Potom vytiahnem mobil, musím poslať správu Fliss. Rýchlo píšem: *Už s tým začal.*

O chvíľu mi zavibruje odpoveď: *Nehovor, že ťa už požiadal o ruku!!!*

Som na vecku, odpoviem.

Super!!! Ste nádherný pár. Pobožkaj ho za mňa.

„Ktorý je to?“ vyzvedá sa blondína, keď odkladám mobil. „Chcem sa naňho pozrieť.“ Nakukne z dverí, o chvíľu je späť. „Ach, videla som ho. Ten tmavovlasý v kúte? Je super! Hej, máte rozmazanú špirálu.“ Podáva mi vatový tampón. „Utriem vám to?“

„Ďakujem.“ Vľúdne sa na ňu usmejem a začnem si utierať čierne flaky pod očami. Vlnité gaštanové vlasy mám vypnuté do uzla a zrazu mi napadne, či nebude lepšie, keby som si ich rozpustila, aby mi splývali až na plecيا.

Nie, nebolo by to presvedčivé. Namiesto toho vytiahnem z drdola niekoľko kučier, aby mi splývali okolo tváre. Skontrolujem ostatné – rúž peknej koralovej farby, sivé lesklé

očné tiene a modré oči. Aha, červeň na líca, tú už netreba, aj tak som červená od vzrušenia.

„Kiežby ma aj môj priateľ požiadal o ruku,“ povie dlhovlasá žena v čiernom a túžobne na mňa pozerá. „V čom spočíva ten trik?“

„Neviem,“ odvetím. Kiežby som jej mohla nejako pomôcť. „Viete, nejaký čas sme už spolu, hodíme sa k sebe, ľúbime sa.“

„Aj my s priateľom. Žijeme spolu, máme super sex, všetko je úžasné.“

„Nenahajajte naňho,“ radí múdro blondína.

„Zmienim sa o tom asi raz za rok.“ Dlhovláska sa tvári zničené. „Vždy je z toho ako na ihlách a radšej to nechám tak. Čo mám robiť? Odsťahovať sa? Sme spolu už šiesty rok.“

„Šiesty rok?“ zopakuje stará pani, ktorá si medzitým začala sušiť ruky pod sušičom. „Čo je na vás zlé?“

Dlhovláska sa začervena. „Nič. Nestarajte sa, toto je súkromný rozhovor.“

„Pch, vraj súkromný!“ Stará pani rázne ukáže na celú miestnosť. „Veď tu všetci počúvajú.“

„Teta Dee!“ Červenovláska je očividne v rozpakoch. „Ticho!“

„Nič mi nehovor, Amy!“ zazrie stará pani na dlhovlásku. „Muži sú ako divosi z džungle. Keď zabijú svoju obeť, zjedia mäso a zaspia. Podali ste mu obeť rovno na tanieri, pravda?“

„Nie je to také jednoduché,“ okúňa sa červenovláska.

„Za mojich čias sa muži ženili, pretože túžili po sexe. To bola tá správna motivácia.“ Stará dáma sa hlasno zasmieje. „Vy už s nimi dávno žijete a spíte a potom čakáte na zásubený prsteň. Všetko je naopak.“ Vezme si kabelku. „Podme, Amy, na čo čakáš?“

Amy na nás hodí ospravedlňujúci pohľad a zmizne z toalety za svojou tetou. Všetky ostatné dámy spýtavo zdvihnú obočie. To je teda sekera!

„Nebojte sa,“ vravím presvedčivo a stisnem dievčaťu predlaktie. „Som si istá, že to raz vyjde aj vám.“ Najradšej by som okolo seba rozsievala radosť. Chcem, aby všetci mali také šťastie ako ja a Richard, aby si našli správneho partnera a uvedomili si to.

„Áno.“ Dievčina sa snaží trochu spamätať. „Dúfajme. Nuž, želim vám do budúcnosti veľa šťastia.“

„Ďakujem.“ Vraciam blondíne špirálu. „Idem.“

Pretisnem sa von dverami a prezriem si reštauráciu plnú ľudí. Je to, akoby som stisla gombík na prehrávanie. Hľa, tam je Richard, sedí rovnako, ako keď som pred chvíľou odišla. Dokonca už ani nekontroluje mobil. Asi je sústredený len na túto chvíľu rovnako ako ja. Na najdôležitejšiu chvíľu v našom živote.

„Prepáč.“ Zošuchnem sa naspäť na stoličku a usmejem sa naňho s láskou v očiach. „Začneme tam, kde sme skončili?“

Richard mi opätuje úsmev, ale vidím, že trochu stratil súvislosť. Asi sa k tomu budeme musieť prepracovať postupne.

„Taký výnimočný deň,“ povzbudzujem ho. „Nemáš taký pocit?“

„Presne,“ prikývne.

„Je tu tak krásne,“ širokým gestom objímam celú miestnosť. „Dokonalé miesto na vážny rozhovor.“

Ruky mám ledabolo položené na stole a Richard ich podľa môjho očakávania uchopí do svojich. Zhlboka sa nadýchne a vzápätí sa zamračí.

„Keď už sme pri tom, Lottie, niečo som sa ťa chcel opýtať.“ Pozriem mu do očí, trochu ich prižmúri. „Nemyslím, že to bude nejaké veľké prekvapenie.“

Bože, už je to tu!

„Áno?“ Hlas mi od nervozity preskočí.

„Dáte si aj chlieb?“

Richard šokovane zdvihne zrak a ja prudko zdvihnem hlavu. Čašníik k nám podišiel tak potichu, že si ho ani jeden z nás nevšimol. Richard mi rýchlo pustí ruku a požiada

o čierny chlieb. Najradšej by som bola, keby odniesli preč celý košík. Vari je ten čašník slepý? Neučia ich, že nemajú hostí rušiť počas žiadosti o ruku?

Vidím, že aj Richarda to vyviedlo z miery. Hlúpy, nemožný čašník! Ako sa opovážil pokaziť môjmu priateľovi túto dôležitú chvíľu?

„Takže,“ ozvem sa povzbudivo, keď sa čašník vzdiali. „Máš nejakú otázku?“

„No, áno.“ Zahľadí sa na mňa, znovu sa zhlboka nadýchne a potom jeho tvár zmení výraz. Prekvapene sa obrátim a vidím, že k nám mieri ďalší prekliaty čašník. Nuž, pravdupovediac, v dobrej reštaurácii je to normálne.

Obaja si objednáme jedlo – ani si neuvedomujem, čo si vyberám – a čašník zmizne. O chvíľu tu bude ďalší. V tej chvíli Richarda hrozne ľutujem. Ako ma má požiadať o ruku za takýchto okolností? Ako to robia ostatní muži?

Nemôžem si pomôcť, nasilu sa naňho uškrniem. „Asi nemáš svoj deň.“

„Asi nie.“

„O chvíľu príde čašník s vínom,“ zdôrazním.

„Je to tu ako na Piccadilly Circus.“ Richard prevráti oči a mňa zaplaví teplo. Sedíme pri jednom stole. Je jedno, kedy ma požiada o ruku. Je jedno, že to nebude dokonalá chvíľa. „Pripijeme si šampanským?“ opýta sa ma Richard.

Šibalsky sa naňho usmejem. „Nie je na to trochu prisko-ro? Čo myslíš?“

„Neviem,“ zdvihne obočie. „Povedz ty.“

Podtext je taký jasný, že neviem, či sa mám smiať, alebo ho objat'

„Nuž, v takomto prípade...“ užívam si ten moment za nás oboch. „Áno. Moja odpoveď znie áno.“

Richardovi klesne obočie, vidím, ako sa pomaly uvoľňuje. Naozaj sa bál, že poviem nie? Vari to nepredvídal? Mój zlatý. Bože, budeme sa brať!

„Z celého srdca, Richard, áno,“ zdôrazním a hlas sa mi znovu zachveje. „Určite vieš, ako veľa to pre mňa znamená. Nevieam, čo mám povedať.“

Stíska mi prsty, akoby to bolo nejaké tajné znamenie. Ľutujem ostatné dvojice, ktoré nie sú v takomto vzájomnom súzvuku.

Chvíľu mlčíme. Cítim, ako nás obklopuje oblak šťastia. Chcem, aby nad nami zostal naveky. Vidím nás dvoch v budúcnosti, ako maľujeme dom, ako tlačíme detský kočík, ako zdobíme vianočný stromček spolu s deťmi... Richardovi rodičia k nám chcú prísť na Vianoce a je to fajn, lebo jeho rodičov som si obľúbila. Hej, keď to všetkým oznámime, ako prvé sa vyberiem za jeho matkou do Sussexu. Určite mi rada pomôže so svadobnými prípravami. Niežeby nemohla pomôcť aj moja mama...

Mám pred sebou tolko možností. Tolko plánov. Taký nádherný spoločný život.

„Takže,“ poviem napokon a jemne mu pošúcham prsty. „Si rád? Si šťastný?“

„Nemohol by som byť šťastnejší,“ povie a pohladká ma po ruke.

„Premýšľala som o tom už dlho,“ vzdychnem. „Ale nikdy som si nepomyslela... A ty? Aké to bude? Ako sa budem cítiť?“

„Viem, čo máš na mysli,“ prikývne.

„Vždy si budem pamätať túto reštauráciu. Vždy si budem pamätať, ako si vyzeral.“ Stisnem mu ruku ešte silnejšie.

„Aj ja,“ odvetí prosto.

Na Richardovi mám rada to, že vie vyjadriť svoje pocity aj jednoduchým kývnutím hlavy. Nemusí veľa hovoriť, ľahko sa dovtípim, čo si myslí.

Vnímam, ako nás z opačnej strany miestnosti pozoruje dlhovláska z dámskej toalety. Nemôžem si pomôcť, musím sa na ňu usmiať. (Nie triumfálne, pretože to by bolo necitlivé. Skôr vďačne a pokorne.)